

Обичь къмъ Отечеството

Земята, въ която сме родени и първото майчино млъко засукали, гдѣто живѣятъ нашитѣ мили родители, братя, сестри и роднини, се казва наше отечество, или наша родина.

Нашата хубава родина е България. Въ нея живѣятъ българи, които говорятъ единъ языкъ, и изповѣдватъ една и сѣща източно-православна вѣра.

България е наша обща майка, а ние сме всички нейни чеда. Тя е широка и хубава земя, богата съ всичко, оставена намъ отъ нашитѣ славни прадѣди.

О, красиво отечество, колко ли скъпи жертви сж дали прадѣдитѣ ни за твоего величие и красота!

Всѣки човѣкъ най-страстно обича милото си отечество. Обичьта за него най-много се чувствува, когато човѣкъ е въ чужбина. Тогава той постоянно милѣе и тужи за отечеството си, като често сълзитѣ му теквѣтъ безспирно затуй, защото е далечъ отъ своята обща майка — отъ своето отечество. Нѣма човѣкъ, който да не жали за родината си. За нея жали даже и такъвъ, който въ чужбина е поставенъ много добръ въ всѣко едно отношение.

Всѣки единъ българинъ трѣбва да жертвува своя животъ за доброто на милото си отечество, А когото сжщото е застрашено отъ наши неприятели, ние трѣбва да го бранимъ най-усърдно, защото то е запазено съ кръвьта на прадедитѣ ни отъ нашитѣ народни душмани.

Отечество мило, колко хубаво си ти! Азъ те обичамъ и за твоята свобода, красота и величие, всѣкога съмъ готовъ да пожертвувамъ и живота си, защото, който падне за отечеството си, той не умира.

Гр. Враца.

Христо Николчовъ.